

O Duši

Len človek, ktorý si nevie odpútať myseľ od mäsa a kostí verí, že Duša je verným odrazom tela, v ktorom prebývala, pričom sa stane neviditeľnou. To je predstava Hollywoodu a iných lacných zdrojov takzvanej zábavy, o Duši. Vytvárajú mátohy, ktoré by sa hodili na maškarný ples, zatiaľ čo vznešené osobnosti minulosti oblečú do špinavých a roztrhaných handier obalených pavučinami. Keď človek projektuje predstavy, ktoré má o záležitostiach, o ktorých nemôže použiť hmotné príklady z police, tak do svojich predstáv projektuje sám seba, pričom prejaví svoju vlastnú hladinu inteligencie a uvedomenia. Pritom každý citlivý človek pozná a skúsil čo je Duša a nielen jeho vlastná. Tú si človek zvyčajne uvedomuje najmenej.

Každý, kto pozná pocit nezištnej radosti pri myšlienke na niekoho druhého, v jeho prítomnosti okreje, cíti sa dobre a vyjde mu úsmev na tvár bez potreby slov, skúsil Dušu toho človeka. Ľudia s čistým a dobrým úmyslom vyžarujú pozitívnu energiu svojej Duše do svojho okolia. Veľký taký človek, ten, čo má aj hodne umu a zároveň je naplnený hlbokou a nezištnou láskou voči druhým, bude do svojho okolia vyžarovať svoje pozitívne energie silnejšie, pričom tí, čo ho s dobrým úmyslom, ak aj nie s podobným objemom lásky prijímú, to vedome či podvedome cítia. Tento zjav zahrnuje interakciu Duší. Koná sa na pozadí bežných medziľudských stretnutí, či doma, na ulici, alebo v práci. Tradične sa jednotlivcom s veľmi vysokým stupňom čistej a pozitívnej energie pripisovala svätožiara. To nebol výmysel, ale pozorovateľný zjav, ktorý oko môže prehliadnúť, ale dobré srdce vycíti.

Na to, aby bol človek schopným tešiť sa z existencie Duše druhého, musí byť sám otvorený a musí byť naplnený dobrým úmyslom voči druhému. Uzavretý, sebecký a zatrpknutý človek takúto radosť zo života a z prítomnosti druhých, nepozná.

Odzrkadľuje to tragédiu ľudskej spoločnosti, ako aj hlúposť tých, čo sa ponúkajú ju viesť vraj duchovne, keď sa človek dočíta, ako mu druhí vraj môžu ubližovať na diaľku, o nočných morách spôsobených druhými, alebo aj mimo ľudskými bytosťami, ktoré sú

proti Bohu a v dvadsiatom prvom storočí sa nájdú netvory, ktoré sa nehanbia brať platy za šírenie zbytočného strachu, povier, ktoré ľuďom škodia a dokonca za takzvané vyhánanie zlých Duchov. Nie je ťažké si uvedomiť, že zlými Duchmi sú oni sami, ako aj to, že skúsenosti s nočnými morami má len ten, ktorého pozornosti sa domáha jeho vlastné svedomie. S výnimkou jedinečných Duší, ktorých úlohou bolo viesť po dokonaní vlastných úloh, každý kto inkarnuje na Zemi, vykonáva alebo dokonáva prácu sám na seba.

Ďalším zákonom vesmíru je, že rovnaké sa vzájomne priťahuje. Dobrý človek si nielen sám vytvára konštruktívny osud z ktorého jeho Duša a Duše druhých prosperujú, ale svojimi úmyslami a činmi aj priťahuje druhých, ktorí konajú a zmýšľajú podobne. Už naše babičky a prababičky vedeli, že „konaj dobre a dobré Ti príde“ a aj, že „vrana k vrane sadá“. Tie jednoduché a základné princípy, čo minulé generácie pochopili zo života, platia na hladine Duše. Týkajú sa Božích Zákonov, ktoré naši predkovia vycítili z vlastných celoživotných skúseností. Pričom z „cudzieho krv netečie“ a „bližšia košeľa, ako kabát“, vždy priniesli len krátkodobé výhody.

Ľudia si často pletú svoju myseľ s tým, čo je Duša. Myšlienky sú tiež síce formou energie, ale to, na čo človek myslí, je zvyčajne podmienené okolnosťami, ktoré prežíva. Je to ovplyvnené jeho telom, či je mužom, či ženou, kde sa narodil - človek čo sa narodil do relatívneho pohodlia v priemyselne vyspelej krajine sa bude zaoberať inými myšlienkovými pochodmi ako ten, čo sa narodil v prostredí, kde základné prežitie je výtvarným. Rodinné prostredie, škola a priatelia formujú myšlienky, no len to ako ich človek spracováva a čo z nich vstrebe do svojho povedomia, mu stvára Dušu.

Moje myšlienky sú iba mojím vlastníctvom, nie sú tým, čo tvorí podstatu toho, čo predstavuje moje „ja“. „Ja“ je to, čo ostane po každej inkarnácii, aby mohlo pokračovať ďalej ako povedomie. „Ja“ je ten objem poznania, umu a lásky, ktorý si človek sám nahromadil v priebehu tých príležitostí rastu, ktoré mu Boh dal.

V rodine môžu byť štyri deti. Všetky majú tú istú matku a otca, vyrástli na tej istej ulici, chodili do tej istej školy. Milan vždy preukazoval záujem o autá a už ako chlapec výdatne pomáhal otcovi pri opravách, zatiaľ čo jeho brat Marek sa k nim nikdy nemal. Toho viac priťahovala príroda. Ich sestra Jana vždy vedela spievať, no Veronika nemá to isté nadanie ako Jana, no zato má úspech v športe. Ako niekto vysvetlí rozdiely v rodine len na základe genetického podmieňovania, alebo spoločenského podmieňovania a prostredím?

Pred narodením sa vytypujú spoločenstvá, ako je rodina a iné vhodné prostredie pre každú Dušu tak, aby ju tieto čo najlepšie podporili v jej raste v tých oblastiach, ktoré práve potrebuje dotiahnuť alebo vyvinuť nato, aby Duša dospela. Takto sa do jednej skupiny, ktorou môže byť rodina, dostanú Duše, ktoré jedna druhú vhodne podnecujú a to zvyčajne predpokladá rozdiely. Duša si zvyčajne vyberie vlastných rodičov. Hovorí sa tiež, že v každej rodine sa nájde čierna ovca. Tá je tam preto, lebo nežiaduci príspevok môže byť účinnejším učiteľom, ako dobrý príklad.

Duša zvyčajne inkarnuje pri narodení a opúšťa telo pri smrti. No môže inkarnovať už do plodu, alebo opustiť telo postupne. Rozdiely vo veľkosti Duše sú obrovské a samotný výzor Duše odráža jej schopnosti a hodnotu. Duša klamať nemôže. Jej myšlienky sú viditeľné. Zlá Duša vyzerá škaredo.

To sa do určitej miery už v priebehu života odrazí na tele. Zatiaľ, čo väčšina mladých ľudí vyzerá pekne, ako človek dospieva, jeho črty tváre čoraz viac prezrádzajú jeho charakter. Mrzutý a zlomyseľný človek má tú jedinou výhodu, že sa mu okolo očí vrásky smiechu predčasne nevytvoria. Ako človek starne, jeho telo a hlavne výraz tváre sa stáva karikatúrou Duše, ktorá v ňom prebýva. Starý človek, ktorý aj vo vysokom veku vyzerá dôstojne a príťažlivo, má krásnu Dušu.

Duša je tá jedinečná konfigurácia energií, ktorá sa vyvinula v priebehu inkarnácií, pričom sa udržala totožnosť povedomia. Duša je to, čo je „ja“. Všetko ostatné sú iba pomôcky pre rast a zdokonaľovanie Duše a zahrňuje to všetko, čo si človek myslí že má a čo je jeho. „Ja“ nemôže byť nič, čo môžem označiť ako moje.

Predovšetkým, „ja“ nie je moje telo. Telo je vozidlom Duše a vysoko vyvinutá Duša ku koncu svojej cesty na Zemi ho bude častejšie ako nie precitovať ako väzenie. Čím viac jej Vesmír umožní uvedomovať si vlastnosti a objem svojho plného povedomia, tým ťažšie jej bude v ňom zotrvať, a to iba z nesmiernej lásky k druhým, ktorým sa podujala pomôcť.

Práve prechádzame cez obdobie prelomu, kedy prvá generácia Duší, tá čo ešte zažila dinosaurov a dobu kriedovú, už dokonala svoj cyklus a jej výstup sa nahradzuje novou generáciou Duší, ktoré vznikli ako deti predchádzajúcej. Tieto pomerne mladé Duše prichádzajú s poznaním lásky v sebe a budúce generácie na Zemi síce nebudú zbavené skúšok, ale skúsenosti, ktoré si sami vytvoria, už budú menej kruté a krvavé v ich celkovom objeme, ako svet poznal doposiaľ.

Založené na poznaní ktoré sprostredkoval

Testament Katarov

*Vedomosti a múdrosť Duše nepodliehajú času,
no životnosť hlúposti je vďaka Bohu, obmedzená.*

Corascendea,
Katarská Parféta.

Slovenský Katar, 06.11.11